

νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του παίζοντας χαρτιά, μιλῶντας καὶ κακολογῶντας καὶ γλωσσοκοπῶντας I. Δραγούμ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ὦ 1. 2) Κακολογῶ Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ὦ 3. 3) Ὑβρίζω Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ λ ω σ σ ο κ ο π α ν ὦ 2.

γλωσσολύτης ὁ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ λ ύ τ η ς.

Ἡ παιδιὰ γ λ ω σ σ ο δ έ τ η ς, τὸ ὅπ. βλ., ὅπου καὶ συνών.

γλωσσοπονίος ὁ, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ω σ σ ὀ π ο ν ο ς καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ λ. -ί ο ς, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 8 (1911-1912), 3 Α. Παπαδοπ., Γραμμ. Ποντ. διαλ., 123.

1) Γ λ ω σ σ ὀ π ο ν ο ς, τὸ ὅπ. βλ. 2) Μεταφ., ἡ γλωσσολύτης, φλυαρία.

γλωσσόπονος ὁ, Πόντ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ π ὀ ν ο ς.

Πόνος, ἄλλος τῆς γλώσσης. Πβ. δ ο ν τ ὀ π ο ν ο ς, κ ε φ α λ ὀ π ο ν ο ς, κ ο ι λ ὀ π ο ν ο ς, ν υ χ ὀ π ο ν ο ς, σ τ ο μ α χ ὀ π ο ν ο ς κ.τ.δ.

γλωσσοπούλα ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθρακ. Ὁθων. Παξ. γλωσσόπουλο τό, Πελοπν. (Μεσσην.) γλωσσόπον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο υ λ α, -π ο υ λ ο, διὰ τὴν ὅπ. βλ. -π ο υ λ ο ς.

1) Μικρὰ γ λ ὦ σ σ α 1 Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): "Εβγαλ' τὸ γλωσσόπο σ', ἃς τερεῶ γιὰ μ' ἐκάεν (βγάλε τὴ γλωσσίτσα σου, νὰ ἰδῶ μήπως ἐκάηκες) Τραπ. Συνών. γ λ ω σ σ ἄ κ ι 1, γ λ ω σ σ α ρ ἄ κ ι, γ λ ω σ σ ῖ δ α, γ λ ω σ σ ῖ δ ι 1, γ λ ω σ σ ῖ τ σ α 1, γ λ ω σ σ ῖ τ σ ι 1, γ λ ω σ σ ο ὔ λ α.

γλωσσοπύρωμα τό, Κύπρ. (Πάφ. κ.ά.) γλωσσοπύρωμαν Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ π ύ ρ ω μ α. Πβ. ἄ ν ε -μ ο π ύ ρ ω μ α, κ ε φ α λ ο π ύ ρ ω μ α, μ α γ ο υ λ ο π ύ ρ ω μ α, ὁ δ ο ν τ ο π ύ ρ ω μ α.

Ἡ λ. μόνον εἰς ἐπωδ., τὸ ἐρυσίπελας τῆς γλώσσης.

γλωσσόγραμμα τό, Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ. 386 Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ ρ ἄ μ μ α.

Ὁ χαλινός, τὸ κάτωθεν τῆς γλώσσης, νεῦρον τὸ ὁποῖον τὴν συγκρατεῖ ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ ω σ σ ο δ έ τ η ς 2.

γλωσσότρυπα ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τ ρ ῦ π α.

Ἡ πλησίον τῆς καμπύλης τοῦ γούου τοῦ ἀρότρου ὁπή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνσφηνούμενον στηρίζεται τὸ ἕτερον ἐκ τῶν ἄκρων τοῦ ἱστοβοέως, τὸ ὀνομαζόμενον γ λ ω σ σ ῖ δ ι.

γλωσσοτρωγούδα ἡ, ἐνιαχ. γλωσσοτρωούδα Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ω σ σ ο τ ρ ὴ γ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὑ ὀ δ α.

Ἡ διὰ τῶν φθονερῶν λόγων βασκανία ἐνιαχ.: Ἡ γλωσσοτρωούδα τῶν ἀθρώπων τὸν ἔφαε νεῦτό τὸν ἄθροπο. Πβ. γ λ ω σ σ ο φ α γ ῖ ἄ.

γλωσσοτρωγούρα ἡ, ἐνιαχ. γλωσσοτρωούρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ω σ σ ο τ ρ ὴ γ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὑ ὀ δ α.

Γ λ ω σ σ ο τ ρ ὴ γ ὀ ὑ ὀ δ α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Χωρετὰ εἶναι ἡ γλωσσοτρωούρα τοῦ κόσμου Ἀπύρανθ.

γλωσσοτρώγω σύνθηθ. γλωσσοτρώω Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Ζάκ. Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Ἀποκόρ. Ρέθυμν. κ.ά.) Μῆλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀμαλ. Βαλτεσιν. Λακων. Μεσσην. Σκορτσιν. Τριφυλ.) Ρόδ. Σίφν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλωσσοτρώω Κῶς (Καρδάμ.) γλωσσοτρώω Εὐβ. (Βρύς.) Πελοπν. (Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλουσσοτρώω βόρ. ἰδιώμ. γλουσσοτρώω Θεσσ. (Δομοκ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. (Μανταμάδ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκρηναν. Κουνουπίν. Περίστ. Σπάρτ. Τριχων.) γλωσσοτρώω Πελοπν. (Βούτσ. Δάρα Ἀρκαδ.) Ἀόρ. ἐγλωσσόφαγα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.) γλωσσόφαγα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.) ἐγλωσσόφαγα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλουσσοφάγα Θεσσ. (Τσαγκαρ.) γλωσσούφαγα Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ὦ σ σ α καὶ τοῦ ρ. τ ρ ὴ γ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Ἐνεργ. καὶ μέσ. με μετβ. σημ. 1) Διὰ τῆς γλώσσης βλάπτω τινά, ἤτοι κακολογῶ, ὁμιλῶ μετὰ φθόνου περὶ τῶν ἀγαθῶν τινος, βασκαίνω κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. κ.ά.): Μὲ γλωσσόφαγαν σύνθηθ. Μὴ μὲ γλωσσοτρώω. Ἡ γλωσσοφαγία εἶναι κακὸ Πελοπν. (Λακων.) Σὲ γλωσσοτρώω νὰ φύγῃς, καὶ σὺ μοῦ κατσεῖς σφυρὶ 'ς τὸ κεφάλι (= μοῦ γίνεσαι ἐνοχλητικὸς) Πελοπν. (Βούτσ.) Τὴν ἐγλωσσοφάγα μὲ τσι κουβέντες τως Κρήτ. (Κατσιδόν.) Ἐγλωσσοφάγασι μου τὸ παιδί μου Κρήτ. (Μεραμβ.) Μὴ γλουσσοτρώει κάθε μέρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀμα πετᾷ γλώσσες ἡ φωτιά, κάποιος μᾶς γλωσσοτρώει Ἄνδρ. Ὄντας κρέν' ἡ φωτιά, κάποιος μᾶς γλωσσοτρώει (ὄντας κρένη = ὅταν τρίζῃ σὰν νὰ φωνάζῃ) Πελοπν. (Γαργαλ.) Μᾶς γλωσσοτρώει καὶ σκάξ' ἡ φωτιά Πελοπν. (Δίβρ.) Ἡ φωτιά κ' βιντιάζ' κάποιους μὴ γλουσσοτρώει Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τώρα δὲ πάλι πού 'δανε πῶς ἤκαμε πεδακόσα πινάκια γέννημα τὸ χωράφι, θὰ μᾶς γλωσσοφάνε Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Τώρα πού εἴμαστε καλά, οὐλοὺς οὐ κόσμους μᾶς γλουσσοτρώει (= ὁμιλεῖ φθονερῶς) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μαζεύονται οἱ ντρόλες καὶ γλωσσοτρώει τὸν κόσμον (ντρόλες = νοθραὶ) Πελοπν. (Βαλτεσιν.) Τὴ γλώσσα του νὰ φάῃ ἀπὸ μᾶς γλωσσοτρώει! (ἀρὰ) Κρήτ. (Ἀποκόρ.) Νὰ φᾶνε τὰ κομμάτια δὼς ἀπὸ μὲ γλωσσοτρώει (ἀρὰ) Κρήτ. (Νεάπ.) Τὴ γλωσσοφάγα πού πῆρε πλούσιον ἄντρα, καὶ τὸν ἔχασε Λεξ. Δημητρ. Μᾶς γλωσσοτρώει καὶ δὲ βλέπουμε προκοπὴ αὐτόθι. Ἐκεῖ ἡ γειτονιὰ φθονοῦσε καὶ μακάριζε, ἐδῶ γλωσσότρωγε καὶ περιγελοῦσε Γ. Ξενοπ., Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφ., 2.105 || Ποίημ.

Κὶ ἀδίκως τὸν γλωσσόφαγαν μ' αὐτὴν τὴν Κωπαῖδα Γ. Σουρῆς, Ρώμ. 83. Συνών. ἄ ν α π ῖ ἄ ν ω 9. 2) Μέσ. διαπληκτίζομαι Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):

